

Marianne Busser & Ron Schröder

Papa Wapper wordt een held!

met illustraties van Marius van Dokkum

moon

Een enorme boom en een fikse bon

‘Ik hoop maar dat we nu weer eens iets geks beleven,’ zegt papa Wapper. ‘Want anders komt dat derde boek over ons er nóóit.’
‘Kom, kom,’ zegt Spruitje. ‘Het eerste hoofdstuk is anders nog maar net begonnen.’

‘Dat is waar,’ zegt papa. ‘En we hebben nog even de tijd. Bovendien maken we altijd zó veel mee dat er nu ook wel weer van alles zal gaan gebeuren.’

En zo rijden papa Wapper en Spruitje gezellig kletsend verder in hun vrolijke rode vrachtwagentje. Terwijl papa stuurt, poetst Spruitje haar ketting met het gouden spruitje eraan. ‘Wat glimt hij prachtig, hè?’ zegt ze tegen papa. ‘Die heb ik toch maar mooi van de koningin voor mijn verjaardag gekregen.’ Maar dan gilt Spruitje ineens: ‘Stóp!’ Papa trapt meteen op de rem. Met piepende banden staat het vrachtwagentje stil.

Wham! Met een enorme dreun valt er een dikke boom op de weg. Een man met een grote kettingzaag stapt tussen de struiken vandaan. ‘Sorry,’ zegt hij grijnzend. ‘Ik zag jullie niet aankomen. Alles goed verder met jullie?’

Papa en Spruitje stappen uit.

‘We zijn een beetje geschrokken,’ zegt papa. ‘Maar verder gaat het wel.’
‘Gelukkig maar,’ zegt de man. ‘Want voor je het weet, zit er een deuk in je auto.’

‘Of waren we zélf plat geweest,’ zegt Spruitje.

De man knikt. ‘Had ook gekund,’ zegt hij. ‘Zo zie je maar. In het leven kan van alles gebeuren.’

Dan zien ze in de verte iemand aan komen fietsen.

‘Kijk, nou!’ zegt Spruitje. ‘Er komt een agent aan.’

‘O nee, toch,’ zegt de man. ‘Snel wegwezen, want dat is agent Bonnemans.’ De man grijpt zijn zaag en verdwijnt als een haas tussen de struiken.

Papa haalt zijn schouders op en loopt samen met Spruitje naar hun vrachtwagentje. Intussen is de agent dichterbij gekomen en hijgend stapt hij van zijn fiets.

‘Wat zijn wij aan het dóén?’ vraagt hij bars. ‘Het is hier geen parkeerplaats!’

Spruitje kijkt de agent stomverbaasd aan.

‘Maar er ligt een boom op de weg!’ roept ze.

‘Dat ziet u toch zeker wel!’

‘Dat is geen énkele reden om te stoppen,’ zegt de agent gewichtig. ‘U staat hier midden op de openbare weg alsof het niets is.’ Hij haalt zijn bonnenboekje tevoorschijn en begint te schrijven. ‘Naam?’ zegt hij streng.

‘Wapper,’ zegt papa.

‘En hoe schrijven wij dat?’ vraagt de agent.

‘De W van Worstenbroodje, de A van Appelmoes, de P van Plumpudding, nog een P, maar nu die van Pietlut, de E van Ezel en de R van Raceautofabrikant.’

‘En jouw naam?’ vraagt de agent aan Spruitje.

‘Spruitje,’ zegt Spruitje nijdig. ‘Gewoon met een K.’

De agent denkt heel lang na. ‘Wapper dus,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Dat is dan honderd euro.’

‘Daar gaat ons spaargeld,’ zegt papa met een diepe zucht. Hij stapt het vrachtwagentje in en komt terug met hun grote, roze spaarvarken en een hamer. ‘Sorry, Knor,’ zegt papa. En dan geeft hij een flinke mep op het varken.

Als de agent even later op zijn fiets stapt, heeft hij honderd euro in zijn zak. ‘Maar u zorgt er wel voor dat die boom wordt opgeruimd!’ zegt hij. ‘Anders krijgt u nóg een bon.’

‘Maar het ís onze boom helemaal niet!’ roept Spruitje boos.

De agent kijkt nog even om. ‘Ja, ja... Dat zeggen ze allemaal!’ En dan fietst hij weg.

‘Lekker is dat,’ moppert Spruitje. ‘Al ons spaargeld foetsie, en dan moeten we ook nog die stomme boom opruimen.’

‘Is de agent weg?’ horen ze dan een mannenstem zeggen.

‘Ja, kom maar weer tevoorschijn,’ zegt papa Wapper. ‘De kust is veilig.’

De man met de kettingzaag komt meteen uit de struiken vandaan gekropen. ‘Wat kostte het?’ vraagt hij.

‘Honderd euro,’ zegt papa.

‘Valt me nog mee,’ bromt de man. ‘Ik moest laatst tweehonderd euro betalen omdat mijn veter loszat.’

‘Verschrikkelijk!’ roept Spruitje.

De man met de zaag knikt. ‘Dat is het. En het ergste is: zo zie je hem, en zó is hij weer weg. En niemand weet waar hij eigenlijk vandaan komt.’

‘Wat gek,’ zegt papa.

‘Nou ja,’ zegt Spruitje. ‘Je wilde toch zo graag iets geks beleven? Nu heb je je zin. Want gekker kun je het niet verzinnen.’

‘Vast wel,’ zegt papa. ‘Je zou bijvoorbeeld ook...’

Maar de rest van wat papa zegt, is niet te verstaan. Want de man start zijn kettingzaag en begint de boom in stukken te zagen.

‘We gaan!’ brult papa in het oor van

Spruitje. ‘Kom op!’

Zodra ze het vrachtwagentje hebben gekeerd, rijden ze weg.

‘We moeten zien dat we weer wat geld verdienen,’ zegt Spruitje.

‘Zeg dat wel,’ bromt papa,
‘want ik heb honger als
een paard, en daar
moet snel wat aan
worden gedaan!’

Een kapotte machine en geld om eten te kopen

‘Misschien kunnen we dáár wel wat geld verdienen,’ zegt papa.
Hij wijst naar een grote fabriek in de verte.
Even later wandelt hij samen met Spruitje naar de fabriek.
‘O!’ roept een man in een keurig zwart pak uit. ‘Wat fijn dat u er bent! Ik ben de directeur van deze fabriek. Loopt u meteen maar even mee. De machine staat daar en ik word echt gek van dat ding. Hij doet helemaal niets meer. Zo kan er vandaag dus geen aardbeienjam worden gemaakt. En dat is wel besteld door mijn grote klanten.’
Spruitje kijkt even naar papa. Papa lacht en haalt zijn schouders op. Samen lopen ze achter de directeur aan. Ze komen uit in een hal, waar een enorme machine staat.
‘Is dat ’m?’ vraagt papa.
De directeur knikt. ‘Dit is een jammachine.’
Papa loopt met een ernstig gezicht om de machine heen. ‘Moeilijk,’

zegt hij. 'Ik zie eigenlijk maar één oplossing.' Hij geeft het apparaat een flinke schop. Maar er gebeurt helemaal niets. 'Tja,' zegt papa. 'Dit wordt echt héél moeilijk.'

'De stekker,' fluistert Spruitje snel in papa's oor. 'Kijk, dáár!' Ze wijst naar een stekker die uit het stopcontact is gevallen. Papa ziet wat Spruitje bedoelt en geeft haar meteen een knipoog.

'Hoewel...?' zegt papa dan peinzend tegen de directeur. 'Misschien zie ik toch nog een andere oplossing, maar dat gaat dan wel even duren. Als u voor koffie en broodjes zorgt, ga ik intussen aan het werk. Wie weet krijg ik de machine wel weer aan de praat.'

'U kunt álles krijgen wat u maar wilt!' roept de directeur. 'Als die machine het straks maar weer doet. Ik ga meteen een heerlijke lunch voor u laten verzorgen!' En weg is de directeur. 'Klinkt goed,' zegt papa lachend tegen Spruitje. Dan haalt hij de gereedschapskist uit het vrachtwagentje.

Even later slaan papa en Spruitje hier en daar wat op het apparaat. Ze trommelen met hun handen op het metaal. Spruitje mept met een tang op een paar buizen en papa timmert met zijn hamer.

Als de directeur met de koffie en de broodjes terugkomt, trekken ze een ernstig gezicht.

'Gaat het lukken, denkt u?' vraagt de directeur bezorgd.

'Het zou kunnen dat ik de oplossing heb gevonden,' zegt papa. 'Als u voor uw eigen veiligheid even uw ogen dicht zou willen doen...'

'Natuurlijk,' zegt de directeur haastig, en hij doet zijn ogen dicht. Op dat moment steekt Spruitje de stekker in het stopcontact. En ja, hoor: meteen begint de machine te bonken en te stampen.

'Hij doet het!' roept de directeur enthousiast, die zijn ogen weer opendoet. Hij begint meteen de ene na de andere kist met aardbeien in het apparaat te storten. Daarna schuift hij een grote krat met glazen potjes onder in de machine.

Na een heleboel gesis, gedreun en gepruttel komen er aan de andere kant van het apparaat volle potjes aardbeienjam uit.

‘Fantastisch!’ zegt de directeur opgelucht tegen papa. ‘U bent in één woord geweldig! Hoe kan ik u bedanken? U hebt mij absoluut gered. Ik zou u wel kunnen zoenen!’

Papa springt meteen een meter naar achteren. ‘Ho, ho!’ zegt hij lachend. ‘Dat hoeft nou ook weer niet... Maar driehonderd euro en een paar potjes van die heerlijke jam lijken me wel een gepaste beloning voor deze reparatie.’

‘U bent werkelijk te goed voor deze wereld,’ zegt de directeur dankbaar. Hij vult meteen een doos met potten jam en haalt dan drie briefjes van honderd uit zijn portemonnee. ‘Voor u,’ zegt hij tegen papa. ‘Eerlijk verdiend!’

Agent Bonnemans in actie en een geweldige jam-o-matic

‘Wat zijn wij hier aan het doen?’ vraagt een boze stem.

‘Hè, bah!’ fluistert Spruitje tegen papa. ‘Daar heb je die Bonnemans weer.’

‘Ik dacht dat ik iets gevraagd had,’ zegt de agent streng. ‘Ik vroeg wat we hier aan het doen waren.’

‘Nou, jam maken, natuurlijk,’ zegt de directeur. ‘Dit is tenslotte een jamfabriek.’

‘Dat weet ik,’ zegt de agent. ‘Maar deze fabriek maakt kabaal. En u mag alleen maar jam maken. Vanmorgen was het hier ook stil.’

‘Ja, natuurlijk,’ zegt de directeur. ‘Want vanmorgen was mijn jammachine kapot. Maar die is net door deze meneer en zijn dochter gerepareerd.’

‘Niets mee te maken,’ zegt agent Bonnemans. ‘Het is vanaf nu verboden om nog kabaal te maken.’ Hij loopt de fabriek in en trekt de stekker van de jammachine uit het stopcontact.

Er klinkt een harde sis en een dreun, en dan is het weer doodstil in de fabriek.

‘Ziezo,’ zegt de agent. ‘Dat is beter. En verder wil ik dus niets meer horen.’ Tevreden draait hij zich om, en met grote passen loopt hij naar buiten.

De directeur is lijkleek geworden. Met trillende handen pakt hij een grote aardbei uit een kist en legt die op tafel. ‘Wat moet ik hier nu mee?’ zegt hij treurig.

‘Gewoon...’ zegt Spruitje. ‘Jam maken.’

‘Ja, maar dat kán toch niet zonder machine?’ roept de directeur wanhopig.

Papa begint te lachen. ‘Het duurt misschien wel iets langer, maar met een jam-o-matic gaat dat prima,’ zegt hij opgewekt. ‘Kijk, met dit ding dus.’ Hij pakt de hamer uit zijn gereedschapskist en houdt hem omhoog. ‘U denkt natuurlijk dat dit gewoon een hamer is, maar dat is niet zo. Dit is de enige, echte jam-o-matic ter wereld,’ zegt papa Wapper. ‘Let maar op. Nu is dit nog een aardbei, maar zo meteen...’ Papa Wapper geeft een enorme mep met de hamer. Bam! ‘... is het jam.’

De directeur kijkt papa met grote ogen aan. ‘Geniaal!’ roept hij stralend. ‘In één klap zijn al mijn problemen opgelost. Kan ik dit apparaat van u kopen?’

‘Vooruit dan maar,’ zegt papa. ‘Voor honderd euro is hij van u.’
‘Verkocht!’ roept de directeur blij. Hij pakt zijn portemonnee en legt twee briefjes van vijftig euro op tafel.

Als papa Wapper en Spruitje naar buiten lopen, horen ze achter zich het getik van de jam-o-matic.

‘Kan dat nou wel?’ zegt Spruitje. ‘De directeur heeft veel geld betaald en we hebben bijna niets gedaan.’

‘Dat moet je heel anders zien,’ zegt papa. ‘Hij is blij, en wij zijn ook blij. Kortom: beter kan het niet, of wel soms?’

‘Dat is waar,’ zegt Spruitje lachend. ‘Als je jarig bent, krijg je van mij wel een nieuwe hamer.’

‘Daar hou ik je aan,’ zegt papa. ‘Anders kan ik geen jam meer maken voor het ontbijt!’